

KARGA

WROMANE
MICLESCU | NEACȘU | SECARĂ | VELEA

Editor: Loredana Tîrzioru
Redactor: Rodica Sokola
Coperta colecției: Tudor Neacșu
Sursa foto: pexels.com
autor: Jayant Kulkarni
Tehnoredactare: Alina Guțuleac

Editura BrumaR
300050 Timișoara,
str. A. Popovici 6
tel.: 00744 787 959
e-mail: office@brumar.ro
www.brumar.ro

Copyright © 2018 | Tudor Neacșu

Copyright © 2018 | Editura Brumar, pentru prezenta ediție. Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate. Reproducerea integrală sau parțială, pe orice suport, fără acordul scris al editurii, este interzisă.

ISBN 978-606-726-158-5

Descrierea CIP poate fi consultată la
Biblioteca Națională a României

KARGA

TUDOR NEACȘU

B R U M A R
Timișoara, MMXVIII

IV ROMANE

MICLESCU | NEACȘU | SECARĂ | VELEA

Proiectul literar *IV Romane* s-a născut în septembrie 2015 în Librăria Humanitas din Galați din inițiativa a patru scriitori aflați la momentul scrierii primelor romane: Octavian Miclescu, Tudor Neacșu, Adi Secară și Andrei Velea. Pe durata unui an, autorii au dezvăluit din intimitatea creației și au prezentat publicului fragmente din cărți în timp ce le scriau. Întâlnirile lunare au fost moderate cu multă erudiție, simț critic și umor, de traducătorul, eseistul și publicistul Doru Căstăian. Feedbackul audienței se regăsește în forma finală a romanelor! Iată, cele patru romane văd lumina tiparului în 2018 prin bunăvoința editurii Brumar, într-un fel de punte culturală imaginară care unește vestul cu estul României, cetatea Timișoarei cu portul Galați.

facebook.com/patruromane

Numele meu este Tudor Neacșu. Am venit pe lume în 1980, când se asprea raționalizarea alimentelor și se oprea electricitatea pe genericul emisiunii Tele-enciclopedia. Am învățat să merg, să vorbesc, să citesc și să pescuiesc într-un sat din Tulcea.

Acum sunt gazetar. Unul titrat. Văd și aud într-o singură lună lucruri despre care cred că oamenii ceilalți nu le văd și nu le aud în zeci de ani trăiți aici. Pe unele le voi ține minte veșnic, pe altele le uit imediat după ce le-am aflat. Însă le trăiesc superficial pe toate pentru că am și eu de trăit propria viață.

În propria mea viață îmi place să scriu! Pentru că așa îmi închipui că deschid ferestre prin care mă pot furișa înainte sau înapoi în timp. Dar mai ales pot găsi ceea ce îmi închipui că sunt ascunzișurile lumii cu care mă pot purta precum un zeu nepriceput căruia i se îngăduie tot.

Aceasta este o operă de ficțiune. Asemănarea cu personaje, nume, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare, ori presupune o declarată intenție artistică din partea autorului, care va fi considerată în limitele stilului literar.

TĂIETORII DE STUF

Vântul apleca pieziș liliacul scuturat de frunze din spatele porții lui Oiță. Nu era tocmai vremea să stai la taclale, chit că erau de discutat lucruri importante, ori cine știe ce nimicuri. Fuioare de praf se adunau subțiindu-se până la un stat de om, cădeau înapoi împrăștiate și căutau parcă înapoi să se așeze până și în cotloanele cele mai ascunse. Două umbre în acest pustiu se întindeau pe șleurile aproape înghețate de acum și păreau că se lovesc mai mereu cap în cap. De departe s-ar fi putut desluși că mai au puțin până se încaieră... Însă doar vorbeau aprins și parcă încercau să pună la cale un plan care dacă nu era secret, măcar n-ar fi trebuit să fie auzit de oricine.

Neculiță pierduse aproape toată toamna printre tăietorii de papură veniți de la Vadu Roșca. Ajungeau aici înainte de culesul porumbului și tăiau păpurișul des din coada lacului mărginit înspre sat de o limbă de nisip făcut din sfărâmături de melci și scoici. Plecau abia aproape de Crăciun cu *patăștile* pline de papură și stuf din care își făceau garduri și învelitori pentru case. Cât au stat în coada Melcișului au bolborosit una și bună: că pe ei nu îi interesează colectiva și că nu se sinchiesc de toate putorile puse să meargă din poartă în poartă cu lămuritul. „Cum să mă lămurească pe mine unul care nu a muncit toată viața lui că ar fi bine să dau obștii tot ce am, pentru că în felul ăsta o să trăim bine la un loc cu toții? Ce dreptate este asta? Cum să dea nimănui pământurile lor, hamurile

lor, dobitoacele lor și să le spună un neîmplinit din gură că doar așa au ceva avuție cu adevărat?”, asta gândeau și rosteau toți fără să se sperie.

De la oamenii ăștia el împrumutase parcă un fel de curaj, asta cu toate că semnase cu inima strânsă cererea de intrare în colectiv. Vădenii erau de o singură părere laolaltă, pe când în satul lui nu era unul despre care să fi auzit că se opune și să o spună în gura mare. Pe la colțuri se mai răzvrăteau, ori poate că înjurau fără să-i audă nimeni după ce suflau în lampă și se înghesuiau sub *iorganele* groase. Dar de semnat, semnaseră toți. Lui îi trebuia acum măcar unul, hai poate doi sau trei oameni pe care să se poată bizui ca să sucească toată treaba. Nu socotea că îi este frică, ci doar că n-ar fi avut sorți de izbândă dacă doar el, de unul singur, s-ar fi pus de-a curmezișul.

Pe Dudu îl găsisse mai de ispravă și credea că poate avea încredere în el. L-a strigat la poartă înainte de amurg și l-a scos în drum să îi spună ce avea de spus. După ce se salutară mormăit, Neculiță i-a cerut să vină mai aproape că vrea să îi zică o vorbă.

– Uite care e socoteala, eu o să mă duc, în cutarea mă-sii, să le spun că m-am sucit. Nu mai vreau să mă înscriu, îi rosti aproape în ureche lui Dudu și se trase apoi cu un pas mai în spate.

– Neică, de ce îmi spui mie socoteala asta, ce are de-a face cu mine, îl întrebă Dudu, ridicând mâinile spre cerul care se înnegrea de acum.

– Păi, are! Tu la primăvară te duci la arat. După aia semeni. Când răsare, pleci să rărești și mai tragi o dată cu sapa, că după ploii ies buruienile... Și când mergi la cules, găsești pe tarla unul ca alde Cadiu, care strânge roada. Că aici, nu auzi, e fiecăruia după nevoi. Păi alde Cadiu și câți alții ca el știi tu ce nevoi mari au...?

Câteva clipe niciunul nu mai spuse nimic. Dudu părea să înțeleagă cum nu se poate mai bine ce îi spune Neculiță, numai că voia să afle dacă pune ceva la cale sau dacă doar vorbește cu năduf.

– Păi am semnat, neică. Am iscălit că dăm tot și intrăm în tovărășie. Și tovărășia o să ne dea înapoi tot ce ne trebuie. Iscălitura e iscălitură. O vorbă o mai sucești, dar cu asta cum o să faci?

– Și iscălitura aia e tot a mea, nea Dudule. Mă duc la primărie să mi-o cer înapoi. Nu plec de acolo până nu-mi dă cererea să o rup. Dacă mă duc singur... o să mă ia în batjocură și o să îmi facă vânt pe ușă. Dar dacă suntem mai mulți poate o să priceapă că nu-i de șagă cu noi. Și nu-i! Că doar am zis că o să fie bine... Numai că milițianul Mititelu i-a înșirat în mahalaua ailaltă pe alde Abrici, pe alde Burghilea și au apucat să scotocească prin curțile oamenilor. Numără câte găini, câte oi, câți porci are fiecare, trece pe carnețel și mâine te trezești că vin să le umfle. Eu am semnat că intru la colectiv, da' n-am semnat că-mi dau cămașa de pe mine ca să învelească vreo putoare. Ce-o să ne facă dacă suntem mai mulți? Ne gonesc din sat...?

– Știi că ăștia au pistoale, le-au dat pistoale de la județ. Și lasă că au, dar la cât sunt de proști, te pomenești că o să ți le pună la tâmplă și au terminat cu tine de căpos ce ești, îi spuse Dudu șoptit, încercând să scurteze povestea.

– Doar nu m-or împușca din atât!

– Ba, poate, și din mai puțin. Dar hai să plecăm din drum, ne-o auzi careva și...

Au intrat în curte și s-au ascuns în șopron. Aproape un ceas au tot șușotit și au pus lucrurile la cale.

Tocmit cu bani și o găleată de vin, Gârbea și-a luat toba și goarna în care urla să anunțe adunările la sfat și a pornit în zori, de la școală spre selul de la capătul satului. O jumătate de zi a fost de ajuns ca toți să afle că mâine sunt așteptați la primărie cei care au iscălit de intrare în colectiv. Când a terminat toată isprava, s-au auzit și clopotele de la biserică. Degeaba l-a luat Mititelu la post și l-a bătut bine până a zis cine îl pusese să împrăștie vorba asta. La amiază, vreo două sute de oameni în frunte cu Dudu și Neculiță ajunseseră deja în fața primăriei. Doar câțiva au șters-o imediat după ce au aflat că vor să își ia iscăliturile înapoi. Gloata le dăduse celor doi o putere despre care nu știau că o au. Planul lor nu doar că nu se împotmolise, ci îi trezise aproape pe toți. L-au ales pe Neculiță să meargă la birouri și să le spună că vor cererile înapoi. Inima îi sărea din piept și mâinile îi zvâcneau. Curajul și frica se împletiseră în sufletul lui și porniseră o furtună pe care nu o mai putea opri acum. Era târziu să se gândească să mai dea înapoi. Bine sau rău, ce făcuse era deja făcut!

A stat înăuntru un sfert de ceas, iar în tot acest timp afară a fost mai liniște decât în biserică. Când a ieșit, toți s-au strâns în jurul lui să asculte ce are de zis.

– Cumă-n gurița mă-sii de comuniști! S-au închis în birouri cu tot cu milițian și stau acolo ca șobolanii. N-am cu cine să vorbesc. Eu zic să facem un tabel aici și să mai iscălim o dată că ieșim din colectivă. Și dacă n-avem cui să dăm tabelul, îl vâram sub ușa să-l găsească, a rostit tare, cât să fie auzit de toți. Înainte să termine ce avea de zis, murmurul s-a transformat în strigăt.

Nu veniseră degeaba acolo și nu aveau de gând să plece doar cu atât. Vreun sfert de ceas s-au tocmit ce să facă. Unii spuneau să pună foc la primărie, iar cei ascunși